

Forberedelse og har været under Forberedelse i adskillige Aar, til den Tid vil være gældende, kan den økonomiske Forskel, som vil være Resultatet af disse Standpunkter, dog nok skrives med et syv-cifret Tal.

Ifald imidlertid Aktieselskabet til den Tid ønsker sig udløst ikke gennem Aktierne, men ved en Vurdering, eller, hvad i denne Forbindelse vil sige det samme, ifald Konsortiet eller en Privatmand og ikke noget Aktieselskab driver nogen af Virksomhederne, er der indført en Ændring i Koncessionen, der slaar fast, at den opsparede Reservefond først og fremmest skal anvendes til at dække Statskassen mod at skulle yde Erstatning, dersom Udbyttet i de sidste 10 Aar ikke har været 5 pCt. Ej heller den økonomiske Betydning af dette er det muligt i Øjeblikket at fastslaa, idet den vil komme til at afhænge af Foretagendernes Trivsel. Men den principielle Betydning deraf er, at den opsparede Reservefond ikke er Konsortiets umiddelbare Ejendom, og at Statskassens Forpligtelser efter Koncessionens § 17 ikke kunne træde i Kraft, saa længe der er en Reservefond at tage til.

Naar man for saa kort Tid siden er bleven bekæmpet fra alle Sider og saa faar Ret i sit principielle Standpunkt, hører der ikke megen Selvovervindelse til ikke at rippe op i Striden, og det skal jeg heller ikke gøre. Jeg skal kun til denne Side af Sagen føje, at den § 20, der er indført i Koncessionen efter det radikale Partis Ønske, og hvorefter Regnskabet aarlig skal indsendes til Finansministeriet, efter vor Anskuelse giver Finansministeriet fuld Kontrol med paa den ene Side, at der ikke henlægges en uforsvarlig stor Reservefond til Skade for Udbyttet, men paa den anden Side ogsaa med, at der ikke udbetales uforsvarligt store Udbytter til Skade for Henlæggelserne. Begge Dele ere nu saa vidt garanterede, som de kunde garanteres under de foreliggende Omstændigheder, og det radikale Parti maa betragte dette som en væsentlig Forbedring af Koncessionen.

Om de to andre Erklæringer, som begge angaa Faren for Udvanding, skal jeg bemærke, idet jeg forudskikker, at Landstingstidendens endelige Referat af Finansministerens Udtalelse ikke foreligger, at jeg gaar ud fra, at disse Udtalelser af Finansministeren ere skete paa Regeringens Vegne og ere bindende for følgende Regeringer, hvilket ogsaa den Meningsfælde i Landstinget, der var Partiets Ordfører i

denne Sag, gik ud fra. Der foreligger altsaa først en Udtalelse, som jeg vist ikke fejler ved at gengive saaledes: Det Samtykke, som for Koncessionshaverne er nødvendigt for, at de kunne lade Havneanlægget inklusive Dokken overgaa til Trediemand, agter Finansministeren at benytte saaledes, at der mellem Overdragelsesvilkaarene ogsaa findes Sikkerhedsforanstaltninger til Hindring af Aktiernes Udvanding, herunder Udstedelse af pro forma Aktier. Denne Erklæring maa jeg indrømme, at jeg regner for lige saa god, som om den stod i Koncessionen som Betingelse, thi her er Magten hos Finansministeriet ved Hjælp af Samtykket. Den anden Erklæring er mere vagt formet, idet det ikke er lykkedes i Koncessionen at faa indført, hvad vi ønskede, nemlig at Samtykke ogsaa skulde være nødvendigt for alle de andre Virksomheders Vedkommende. Finansministeren har kun erklæret at ville gøre alle Anstrengelser for at bevare Foretagendets nationale Karakter, hvortil den ærede Landstingsmand, jeg flere Gange har omtalt, føjede, at dette forstod han saaledes, at Ministeren ogsaa vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa at hindre Udvanding. Saaledes har jeg ogsaa Grund til at forstaa det, og jeg vil udtrykkelig betone, at det radikale Parti og jeg med dette gaa ud fra, at Regnskabsreglerne i § 20 ogsaa give Finansministeriet tilstrækkelig Hjemmel til at paase dette Forhold, og at vi acceptere denne Erklæring ud fra denne Forudsætning.

Saaledes kommer altsaa Koncessionen tilbage til Folketinget, forbedret baade i pengelig Henseende og med Hensyn til den Garanti og den Sikkerhed mod Udbygning, som det radikale Parti har ment at maatte kræve, fordi Foretagenderne kunde gaa ud af de Hænder, vi kende og have Tillid til, og over paa Hænder, om hvilke vi ikke paa Forhaand kunne have nogen begrundet Dom, hverken for eller imod. Paa eet Punkt ere vi absolut ikke blevne imødekommene, og det beklage vi og forstaa det ikke, det er paa det Punkt, at der skulde gives Staten enten en meget beskeden Del i Udbyttet eller en meget beskeden Afgift af, hvad der kom ind ligefrem kontant ved Afhændelse af Koncessionen fra Konsortiet til andre. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), som ikke vilde stemme for vort Ændringsforslag i denne Henseende for ikke at volde Sagen Vanskelighed, fandt, det var et overmaade beskedent Krav. Den meget ærede Ordfører fandt det saa beskedent, at det nær-